

13 Ιουνίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΡΥΣΩ ΝΕΟΦΥΤΟΥ,

Αιτήτρια,

ν.

ΔΗΜΟΥ ΠΑΦΟΥ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 564/93)

Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Εκτελεσιτότητα — Βεβαιωτικές και πληροφοριακές πράξεις — Εκτελεστή η πράξη στην κριθείσα περίπτωση — Περιστάσεις.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον 5
— Αποδοχή διοικητικής πράξης — Δεν συνέτρεχε στην κριθείσα περίπτωση — Δεν απωλέσθηκε το έννομο συμφέρον προσβολής της.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προσφυγή κατά 10
παραλείψεως — Προϋποθέσεις — Δεν στοιχειοθετήθηκε παράλειψη στην κριθείσα περίπτωση.

Διοικητικό Δίκαιο — Αρμοδιότητα — Σχέδια υπηρεσίας — Η ερμηνεία 15
τους έργου του οργάνου που είναι αρμόδιο να τα εφαρμόζει.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως 15
— Έλλειψη αιτιολογίας — Θεωρία και νομολογία — Αναιτιολόγητη και άκυρη η επίδικη πράξη.

Η αιτήτρια προσέφυγε κατά της απορρίψεως αιτήματός της για 20
αναγνώριση υπηρεσίας αλλά και κατά της αρνήσεως ένταξής της στην αντίστοιχη μισθοδοτική κλίμακα.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση και 25
κρίνοντας απαράδεκτη την προσφυγή κατά τα λοιπά, αποφάσισε ότι:

1. Εκτελεστή διοικητική πράξη είναι εκείνη με την οποία δηλώνεται η βούληση ενός διοικητικού οργάνου που αποσκοπεί στην παραγωγή εννόμου αποτελέσματος έναντι των διοικουμένων και που συνεπάγεται την άμεση εκτέλεση αυτής διά της διοικητικής οδού.

5

Ο Δήμος Πάφου δεν έλαβε ποτέ οποιανδήποτε απόφαση σχετικά με το κατά πόσο θα μπορούσε να αναγνωριστεί η συνολική υπηρεσία της αιτήτριας στον Δήμο για σκοπούς προαγωγής αλλά ούτε και εξέτασε το θέμα τούτο. Το θέμα που εξετάστηκε κατά τη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου στις 15 Νοεμβρίου, 1991, ήταν κατά πόσο η συνολική προϋπηρεσία στο Τακτικό Εβδομαδιαίο Τεχνικό/Εργατικό Προσωπικό θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη για σκοπούς άδειας. Ως εκ τούτου, δεν υπήρξε καμιά επιβεβαίωση ή επανάληψη του περιεχομένου μιας άλλης προγενέστερης εκτελεστής πράξης. Ενόψει αυτού η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία μπορεί να προσβληθεί διά της προσφυγής και το δικαστήριο διαφώνησε με το δικηγόρο του καθ' ου η αίτηση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πληροφοριακού χαρακτήρα. Η εν λόγω απόφαση δεν περιέχει απλές πληροφορίες αλλά έχει ως συνέπεια την άμεση παραγωγή εννόμου αποτελέσματος.

10

15

20

2. Η αιτήτρια εν προκειμένω αποδέχτηκε το διορισμό καθώς και το γεγονός ότι το Δημοτικό Συμβούλιο έλαβε υπόψη τα προηγούμενα έτη υπηρεσίας της ως Τοπικού Εργάτη για σκοπούς μισθοδοσίας μόνο, καθώς και την απόφασή του να την εντάξει στην (4) Α2 βαθμίδα της μισθοδοτικής κλίμακας. Δεν αποδέχτηκε οτιδήποτε άλλο. Ως εκ τούτου, η αιτήτρια έχει συμφέρον στην ακύρωση της απόφασης.

25

3. Η διακήρυξη που ζητά η αιτήτρια με την δεύτερη θεραπεία που επικαλείται είναι αδύνατο να εκδοθεί ακόμα και αν όλα τα νομικά σημεία πάνω στα οποία βασίζεται η προσφυγή αποδειχθούν βάσιμα. Η διακήρυξη που ζητά η αιτήτρια στην δεύτερη παράγραφο του αιτητικού της προσφυγής αφορά την άρνηση του Συμβουλίου να την εντάξει στην Α5. Για να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κάτω από το Άρθρο 146 η "άρνηση" πρέπει να αναφέρεται σε πράξη ή απόφαση που το διοικητικό όργανο είχε, σύμφωνα με τον Νόμο, καθήκον και υποχρέωση να λάβει και όχι απλώς διακριτική ευχέρεια. Στην παρούσα περίπτωση, το Συμβούλιο είχε την διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει κατά πόσο να εντάξει την αιτήτρια στην κλίμακα Α5 ή όχι.

30

35

40

4. Ο πρώτος λόγος ακυρότητας εμφανίζεται στην αναρμοδιότητα της Συμβουλίου Εργατικών Θέματων την οποία επιστράτευσε το Συμβούλιο για να διενεργήσει έρευνα και να τους συμβουλευτεί πάνω

στο συγκεκριμένο θέμα.

Το Δικαστήριο συμφώνησε με τους ισχυρισμούς του ευπαίδευτου 5
συνήγορου της αιτήτριας. Δεν υπάρχει οποιοδήποτε πρακτικό που
να φανερώνει το διορισμό της Συμβούλου, ούτε εμφανίζεται ποια
προσόντα είχε που να τη νομιμοποιούν να διεξάγει την εν λόγω
έρευνα. Περαιτέρω, κλήθηκε εμμέσως πλην σαφώς να ερμηνεύσει
το Σχέδιο Υπηρεσίας.

Έχει νομολογηθεί από σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου 10
ότι η ερμηνεία των σχεδίων υπηρεσίας ανάγεται στην δια-
κριτική ευχέρεια του διοικητικού οργάνου που είναι επιφορτισμέ-
νο με την εφαρμογή τους.

Η προσβαλλόμενη απόφαση όμως δε λήφθηκε λόγω πλάνης περί 15
το νόμο. Το Δημοτικό Συμβούλιο είχε την διακριτική ευχέρεια να
ερμηνεύσει το εν λόγω σχέδιο υπηρεσίας και, σύμφωνα με τη νο-
μολογία, το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει παρά μόνο εάν υπάρχει
υπέρβαση των ακραίων ορίων της διακριτικής εξουσίας του διο-
ρίζοντος οργάνου. 20

Περαιτέρω, το δικαστήριο διαφώνησε με το συμπέρασμα του καθ' 20
ου η αίτηση ότι η αιτήτρια ήταν "εργάτρια".

Η αιτήτρια όταν εντάχθηκε στο Τακτικό Εβδομαδιαίο Προσωπικό 25
του Δήμου ανήκε στην τάξη των δημοτικών υπαλλήλων και διατε-
λούσε στην Δημοτική Υπηρεσία.

Όμως, είναι δύσκολο από το λεκτικό της απόφασης ημερομηνίας 30
1ης Ιουνίου, 1993, να διαπιστωθεί αν υπήρξε πλάνη η οποία οδήγη-
σε το Δημοτικό Συμβούλιο να υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτι-
κής του εξουσίας όσον αφορά την ερμηνεία του σχεδίου υπηρεσίας.

5. Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανατιολόγητη. Είναι η πάγια 35
θέση της νομολογίας όπως έχει διατυπωθεί σε σωρεία αποφάσεων
ότι όλες οι διοικητικές πράξεις πρέπει να αιτιολογούνται για να
γίνεται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος.

Όμως η αιτιολογία μπορεί να συμπληρωθεί και από τα στοιχεία 40
του φακέλου. Στην παρούσα περίπτωση δεν κατετέθη οποιοσδή-
ποτε διοικητικός φάκελλος ο οποίος να την συμπληρώνει.

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Δήμος Λευκωσίας ν. Γρηγορίου (1996) 3 Α.Α.Δ. 191,

5 *Fellas v. Republic* (1972) 3 C.L.R. 310,

Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας (αρ. 2) (1996) 3 Α.Α.Δ. 270,

10 Χατζηχαμπής ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1947,

Χατζηπαύλου ν. Α.Η.Κ (1991) 3 Α.Α.Δ. 11,

Παντελή ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1927,

15 Δημοκρατία ν. Κυπρή (1989) 3 Α.Α.Δ. 2600,

Δημοκρατία ν. Πανταζή (1991) 3 Α.Α.Δ. 47,

J.M.C. Polytrade v. Δημοκρατίας (1992) 3 Α.Α.Δ. 294.

20

Προσφυγή.

25 Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Δήμου Πάφου να μην αναγνωρίσει τη συνολική υπηρεσία της αιτήτριας στο Δήμο για σκοπούς προαγωγής.

Α. Σ. Αγγελίδης, για την Αιτήτρια.

Κ. Χρυσοστομίδης, για τον Καθ' ου η αίτηση.

30

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Η αιτήτρια με την παρούσα προσφυγή ζητά τις ακόλουθες θεραπείες:

35

“1. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/ή απόφαση του καθ' ου η αίτηση η οποία περιέχεται στην επιστολή του ημερομ. 21.6.93 και με την οποία απέρριψε το από μακρού τεθέν αίτημα της αιτήτριας για αναγνώριση της συνολικής υπηρεσίας της στο Δήμο για σκοπούς προαγωγής κατά την παρ.3(β) του Σχεδίου Υπηρεσίας της θέσης που κατέχει είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος.

40

2. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η άρνηση του καθ' ου να εντάξει την αιτήτρια στην κλίμακα Α5 σύμφωνα με την παράγραφο 3(β) του Σχεδίου Υπηρεσίας της θέσης γραφέα, που κατέχει, είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη παντός νομίμου αποτελέσματος και κάθε τι που παραλήφθηκε θα έπρεπε να είχε διενεργηθεί.” 5

Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι σε συντομία τα ακόλουθα: Η αιτήτρια προσελήφθη στον Δήμο Πάφου ως έκτακτη υπάλληλος στις 7 Μαΐου, 1984. Στις 22 Μαΐου, 1986, εντάχθηκε στο Τοπικό Εβδομαδιαίο Προσωπικό του Δήμου μετά από δική της παράκληση και ύστερα από ειδική απόφαση της τότε Δημοτικής Επιτροπής, η οποία αναγνώρισε στην αιτήτρια προϋπηρεσία έξι μηνών στη θέση προσωρινού υπάλληλου. 10

Το 1990 ο Δήμος Πάφου προκήρυξε την πλήρωση δύο κενών θέσεων Γραφέα η οποία, σύμφωνα με το Σχέδιο Υπηρεσίας, ήταν θέση πρώτου διορισμού. Στην συνεδρίασή του ημερομηνίας 9 Οκτωβρίου, 1990, το Δημοτικό Συμβούλιο επέλεξε για τις δύο αυτές θέσεις την αιτήτρια και ένα άλλο υποψήφιο, ο οποίος επίσης περιλαμβανόταν στο τότε Τακτικό Εβδομαδιαίο Προσωπικό του Δήμου. Στην ίδια συνεδρίαση το Δημοτικό Συμβούλιο είχε αποφασίσει “όπως σε περίπτωση επιλογής για διορισμό υποψηφίων που εργάζονται στο Δήμο Πάφου, η μισθοδοσία τους υπολογιστεί με βάση τα χρόνια της μόνιμης εργοδότησης τους στο Δήμο και ενταχθεί στο αντίστοιχο σημείο της μισθοδοτικής κλίμακας της θέσεως”. 15 20 25

Ως εκ των ανωτέρω, η αιτήτρια διορίστηκε στη θέση Γραφέα στη μισθοδοτική κλίμακα Α2-Α5-Α7 από την 1η Νοεμβρίου, 1990. Το Δημοτικό Συμβούλιο έλαβε υπόψη τα προηγούμενα έτη υπηρεσίας της ως τακτικού εργάτη και αποφάσισε να την εντάξει στην (4) Α2 βαθμίδα της μισθοδοτικής κλίμακας. Στις 26 Οκτωβρίου, 1990, η αιτήτρια αποδέχθηκε την προσφορά για διορισμό της στην πιο πάνω θέση Γραφέα, ο οποίος επικυρώθηκε από το Δημοτικό Συμβούλιο στις 29 Οκτωβρίου, 1991. 30 35

Η αιτήτρια μαζί με 15 άλλους υπαλλήλους υπέβαλαν ομαδικά αίτημα για αναγνώριση άδειας απουσίας για τα έτη που ήδη αναγνωρίστηκαν για σκοπούς μισθοδοσίας. Το Δημοτικό Συμβούλιο στη συνεδρίασή του στις 15 Οκτωβρίου, 1991, αποδέχτηκε το αίτημα αυτό. 40

Στις 31 Ιανουαρίου, 1992, η αιτήτρια και ο συνάδελφος της Γραφέας με τον οποίο είχαν διορισθεί μαζί υπέβαλαν στο Δημοτι-

κό Συμβούλιο αίτημα με το οποίο ζητούσαν να προστεθεί στα έτη υπηρεσίας και το χρονικό διάστημα από τις 22 Μαΐου, 1986, μέχρι την 1η Νοεμβρίου, 1990, περίοδος κατά την οποία και οι δύο εργοδοτούντο ως Τακτικοί Εργάτες.

5

Μετά από παράκληση του Δημάρχου η κα Ελένη Δημητρίου, ανεξάρτητη Σύμβουλος Εργατικών Θεμάτων, μελέτησε το θέμα και κατέθεσε στο Δημοτικό Συμβούλιο μελέτη στην οποία παρέθεσε τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσε, κατά τη γνώμη της, να γίνει αποδεκτό το αίτημα της αιτήτριας.

10

Σε συνεδρία του την 1η Ιουνίου, 1993, το Δημοτικό Συμβούλιο, αφού έλαβε υπόψη του όλα τα στοιχεία και αφού μελέτησε σε βάθος το θέμα, αποφάσισε να απορρίψει το αίτημα της αιτήτριας. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια με επιστολή του Δήμου ημερομηνίας 21 Ιουνίου, 1993.

15

Με την παρούσα προσφυγή η αιτήτρια προσβάλλει την απορριπτική απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου.

20

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του καθ' ου η αίτηση υπέβαλε τρεις προδικαστικές ενστάσεις. Η πρώτη αφορά τον χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης και περιστρέφεται γύρω από το γεγονός ότι η επίδικη πράξη δεν είναι εκτελεστή διοικητική πράξη, αλλά βεβαιωτική προηγούμενης απόφασης η οποία λήφθηκε στις 16 Οκτωβρίου, 1990. Η δεύτερη προδικαστική ένσταση αφορά την έλλειψη έννομου συμφέροντος από την αιτήτρια λόγω του ότι με τις ενέργειές της είχε αποδεκτεί την επίδικη απόφαση και η τρίτη αφορά το γεγονός ότι το Άρθρο 146 του Συντάγματος δεν παρέχει στο Ανώτατο Δικαστήριο την εξουσία να χορηγήσει τη δεύτερη θεραπεία της αίτησης ακύρωσης.

25

30

Σε σχέση με την πρώτη προδικαστική ένσταση ο ευπαίδευτος συνήγορος της αιτήτριας υποστήριξε ότι η απόφαση του καθ' ου η αίτηση είναι εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία λήφθηκε ύστερα από νέα έρευνα και γνώμη ειδικού. Περαιτέρω, ισχυρίστηκε ότι, και αν ακόμα η πράξη είναι επιβεβαιωτική προηγούμενης, είναι εκτελεστή αφού λήφθηκε ύστερα από νέα έρευνα. Ενόψει αυτών, η πρώτη προδικαστική ένσταση δεν ευσταθεί.

35

40

Όσον αφορά την δεύτερη προδικαστική ένσταση ο ευπαίδευτος συνήγορος της αιτήτριας υποστήριξε ότι το αίτημα της αιτήτριας αφορά, την επιδίωξή της για εφαρμογή του Σχεδίου Υπηρεσίας και στην περίπτωση της. Η αιτήτρια πληρούσε όλες τις προϋποθέ-

σεις της Σημείωσης 3(β) του Σχεδίου Υπηρεσίας και, ως εκ τούτου, είχε το απαιτούμενο από το Άρθρο 146.2 του Συντάγματος συμφέρον. Ως εκ τούτου, η δεύτερη προδικαστική ένσταση πρέπει να απορριφθεί.

5

ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

Η πρώτη ένσταση αφορά τον χαρακτήρα της διοικητικής πράξης. Εκτελεστή διοικητική πράξη είναι εκείνη με την οποία δηλώνεται η βούληση ενός διοικητικού οργάνου που αποσκοπεί στην παραγωγή εννόμου αποτελέσματος έναντι των διοικουμένων και που συνεπάγεται την άμεση εκτέλεση αυτής διά της διοικητικής οδού. (Βλ. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας (1929-1959) σελ. 236-237).

10

Βεβαιωτικές είναι οι πράξεις “ήτοι αι πράξεις αι έχουσαι το αυτό περιεχόμενο προς προεκδοθείσαν εκτελεστήν, επιβεβαιούσαι ταύτην ανεξαρτήτως του αν εκδίδονται αυτεπαγγέλτως ή τη αιτήσει του ενδιαφερομένου. Ούτω είναι βεβαιωτική η πράξη η συνιστώσα απλή επανάληψιν προγενεστέρας ή στηριζομένη επί της αυτής πραγματικής και νομικής βάσεως.” (Βλ. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας (1929-1959) σελ. 240.)

15

20

Η δική μας νομολογία όπως έχει πρόσφατα διατυπωθεί στην απόφαση της Ολομέλειας *Δήμος Λευκωσίας ν. Μέλλως Γρηγορίου* (1996) 3 Α.Α.Δ. 191, ακολουθεί τα βήματα της Ελληνικής νομολογίας.

25

Ο Δήμος Πάφου δεν έλαβε ποτέ οποιανδήποτε απόφαση σχετικά με το κατά πόσο θα μπορούσε να αναγνωριστεί η συνολική υπηρεσία της αιτήτριας στον Δήμο για σκοπούς προαγωγής αλλά ούτε και εξέτασε το θέμα τούτο. Το θέμα που εξετάστηκε κατά τη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου στις 15 Νοεμβρίου, 1991, (Παράρτημα 6 της ένστασης), ήταν κατά πόσο η συνολική προϋπηρεσία στο Τακτικό Εβδομαδιαίο Τεχνικό/Εργατικό Προσωπικό θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη για σκοπούς άδειας. Ως εκ τούτου, δεν υπήρξε καμιά επιβεβαίωση ή επανάληψη του περιεχομένου μιας άλλης προγενέστερης εκτελεστής πράξης. Ενόψει αυτού θεωρώ ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία μπορεί να προσβληθεί διά της προσφυγής και διαφωνώ με το δικηγόρο του καθ' ου η αίτηση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πληροφοριακού χαρακτήρα. Η εν λόγω απόφαση δεν περιέχει απλές πληροφορίες αλλά έχει ως συνέπεια την άμεση παραγωγή εννόμου αποτελέσματος. (Βλ. *Fellas v. Republic* (1972) 3

30

35

40

C.L.R. 310. Ως εκ τούτου, η πρώτη προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

5 Η δεύτερη προδικαστική ένσταση αφορά την έλλειψη έννομου συμφέροντος λόγω της αποδοχής του διορισμού της ως Γραφέα. Η ύπαρξη έννομου συμφέροντος έχει εξετασθεί πρόσφατα από την Ολομέλεια στην απόφαση **Σοφούλλα Χαραλάμπους ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (αφ. 2)** (1996) 3 Α.Α.Δ. 270 η οποία επίσης ακολούθησε την Ελληνική νομολογία. Όπως ανέφερα και πιο πάνω, η αιτήτρια αποδέχτηκε το διορισμό καθώς και το γεγονός ότι το Δημοτικό Συμβούλιο έλαβε υπόψη τα προηγούμενα έτη υπηρεσίας της ως Τοπικού Εργάτη για σκοπούς μισθοδοσίας μόνο, καθώς και την απόφασή του να την εντάξει στην (4) Α2 βαθμίδα της μισθοδοτικής κλίμακας. Δεν αποδέχθηκε οτιδήποτε άλλο. Ως εκ τούτου, η αιτήτρια έχει συμφέρον στην ακύρωση της απόφασης. Σύμφωνα με τον Π.Δ. Δαγτόγλου Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο, Δεύτερη Έκδοση, 1994, παρ. 537-545:

20 “Έννομο είναι το συμφέρον που όχι μόνο δεν αντίκειται στο δίκαιο, αλλά και αναγνωρίζεται από αυτό ως άξιο έννομης προστασίας..... Έτσι, ο ιδιώτης έχει έννομο συμφέρον στην τήρηση κανόνων δικαίου, π.χ. περί προστασίας του περιβάλλοντος ή πολεοδομίας, οι οποίοι επιβάλλουν υποχρεώσεις στην διοίκηση, χωρίς να του παρέχουν (υποκειμενικά) δικαιώματα, αλλά

25 των οποίων η τήρηση δημιουργεί ή διασφαλίζει μία ευμενής γι’ αυτόν κατάσταση ... Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι άμεσο, δηλαδή να ανήκει απευθείας στον ασκούντα το ένδικο βοήθημα και όχι σε τρίτο πρόσωπο και εμμέσως μόνο στον αιτούντα..... Το έννομο συμφέρον, τέλος, πρέπει να είναι παρόν (ενεστώς), δηλαδή υπαρκτό κατά τον χρόνο ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος ‘Παρόν’ όμως θεωρείται και το συμφέρον που απειλείται με βεβαιότητα στο άμεσον μέλλον.”

35 Η αιτήτρια κέκτηται έννομου συμφέροντος να διεκδικεί την ένταξή της σε μια ανώτερη βαθμίδα γι’ αυτό και η δεύτερη προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

40 Η τρίτη προδικαστική ένσταση αφορά τις διατάξεις του Άρθρου 146 του Συντάγματος το οποίο σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ευπαίδευτου συνήγορου του καθ’ ου η αίτηση δεν παρέχει στο Δικαστήριο την εξουσία ή δικαιοδοσία να ακυρώνει “αρχήσεις”.

Πρέπει να παρατηρήσω ότι η διακήρυξη που ζητά η αιτήτρια με

την δεύτερη θεραπεία που επικαλείται είναι αδύνατο να εκδοθεί ακόμα και αν όλα τα νομικά σημεία πάνω στα οποία βασίζεται η προσφυγή αποδειχθούν βάσιμα. Η διακήρυξη που ζητά η αιτήτρια στην δεύτερη παράγραφο του αιτητικού της προσφυγής αφορά την άρνηση του Συμβουλίου να την εντάξει στην Α5. Για να αποτελέσει 5 αντικείμενο προσφυγής κάτω από το Άρθρο 146 η “άρνηση” πρέπει να αναφέρεται σε πράξη ή απόφαση που το διοικητικό όργανο είχε, σύμφωνα με τον Νόμο, καθήκον και υποχρέωση να λάβει και όχι απλώς διακριτική ευχέρεια. Στην παρούσα περίπτωση, το Συμβούλιο είχε την διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει κατά 10 πόσο να εντάξει την αιτήτρια στην κλίμακα Α5 ή όχι. (Βλ. **Πάνος Χατζηχαμηλής ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1990) 3 Α.Α.Δ. 1947).

Η αιτούμενη θεραπεία στην παράγραφο 2 της αίτησης είναι, επομένως, απαράδεκτη και απορρίπτεται. 15

Θα πραγματευθώ τώρα τους λόγους ακυρότητας όπως προβλήθηκαν από τον δικηγόρο της αιτήτριας.

Ο πρώτος λόγος ακυρότητας εμφανίζεται στην αναρμοδιότητα 20 της Συμβούλου Εργατικών Θέματων την οποία επιστράτευσε το Συμβούλιο για να διενεργήσει έρευνα και να τους συμβουλευσει πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.

Θα συμφωνήσω με τους ισχυρισμούς του ευπαίδευτου συνήγορου της αιτήτριας. Δεν υπάρχει οποιοδήποτε πρακτικό που να φανερώνει το διορισμό της Συμβούλου, ούτε εμφανίζεται ποια προσόντα είχε που να τη νομιμοποιούν να διεξάγει την εν λόγω έρευνα. Περαιτέρω, κλήθηκε εμμέσως πλην σαφώς να ερμηνεύσει το Σχέδιο Υπηρεσίας. 25 30

Έχει νομολογηθεί από σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου ότι η ερμηνεία των σχεδίων υπηρεσίας ανάγεται την διακριτική ευχέρεια του διοικητικού οργάνου που είναι επιφορτισμένο με την εφαρμογή τους. Βλ. **Χατζηπαύλου ν. Α.Η.Κ** (1991) 3 35 Α.Α.Δ. 11.

Έχοντας υπόψη το γεγονός ότι το Συμβούλιο “αφού έλαβε σοβαρά υπόψη την έκθεση της Συμβούλου επί Εργατικών Θεμάτων και όλα τα ενώπιόν του στοιχεία αποφάσισε να μην εγκρίνει το αίτημα”, δηλαδή, έδωσε υπερβολικό βάρος στην εν λόγω αναρμόδια έρευνα καθώς και στα συμπεράσματά της, και βάσει της γενικής αρχής ότι μόνο το διοικητικό όργανο έχει την εξουσία ερμηνείας του Σχεδίου Υπηρεσίας, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι ο ισχυρι- 40

σμός αυτός της αιτήτριας ευσταθεί.

5 Όμως έχοντας εξαγάγει το πιο πάνω συμπέρασμα δεν μπορώ να συμφωνήσω ότι η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε λόγω πλάνης περί το νόμο. Το Δημοτικό Συμβούλιο είχε την διακριτική ευχέρεια να ερμηνεύσει το εν λόγω σχέδιο υπηρεσίας και, σύμφωνα με τη νομολογία μας, το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει παρά μόνο εάν υπάρχει υπέρβαση των ακραίων ορίων της διακριτικής εξουσίας του διορίζοντος οργάνου. (Βλ. *Ευανθία Παντελή ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1927 και *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Θεοφανώ Κυπρή* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2600).

15 Περαιτέρω, διαφωνώ με το συμπέρασμα του καθ' ου η αίτηση ότι η αιτήτρια ήταν "εργάτρια". Σύμφωνα με τον Κανονισμό 2 της Κ.Δ.Π. 257/89 "υπάλληλος" σημαίνει δημοτικός υπάλληλος και "δημοτικός υπάλληλος" ερμηνεύεται ως "ο κατέχων τη θέση είτε μονίμως είτε προσωρινώς, είτε αναπληρωματικώς εν τη υπηρεσία" και "Δημοτική Υπηρεσία" σημαίνει "πάσαν υπηρεσίαν, κλάδον ή υποδιαίρεσιν υπαγομένην εις τον Δήμον περιλαμβανομένης υπηρεσίας υπό προσώπων των οποίων η αμοιβή λογίζεται επί ημερησίας βάσεως".

25 Ως εκ των ανωτέρω, η αιτήτρια όταν εντάχθηκε στο Τακτικό Εβδομαδιαίο Προσωπικό του Δήμου ανήκε στην τάξη των δημοτικών υπαλλήλων και διατελούσε στην Δημοτική Υπηρεσία.

30 Όμως, είναι δύσκολο από το λεκτικό της απόφασης ημερομηνίας 1ης Ιουνίου, 1993, να διακρίνω αν υπήρξε πλάνη η οποία οδήγησε το Δημοτικό Συμβούλιο να υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας όσον αφορά την ερμηνεία του σχεδίου υπηρεσίας.

35 Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναιτιολόγητη. Είναι η πάγια θέση της νομολογίας μας όπως έχει διατυπωθεί σε σωρεία αποφάσεων ότι όλες οι διοικητικές πράξεις πρέπει να αιτιολογούνται για να γίνεται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος. Βλ. *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Πανταζή* (1991) 3 Α.Α.Δ. 47. Όμως η αιτιολογία μπορεί να συμπληρωθεί και από τα στοιχεία του φακέλου. Στην παρούσα περίπτωση δεν κατετέθη οποιοσδήποτε διοικητικός φάκελος ο οποίος να την συμπληρώνει. Το μόνο που υπάρχει ενώπιόν μου όσον αφορά την αιτιολογία είναι το ακόλουθο απόσπασμα από τα πρακτικά της συνεδρίασης του Δημοτικού Συμβουλίου ημερομηνίας 1ης Ιουνίου, 1993:

“4. Αναγνώριση προϋπηρεσίας στη θέση Εβδομαδιαίου Εργάτη των πιο κάτω υπαλλήλων ώστε να θεωρηθούν ότι βρισκόνταν στην υπηρεσία την 1.1.87 για να τύχουν του ωφελήματος της παρ. 3(β) του Σχεδίου Υπηρεσίας της θέσης που κατέχουν

5

Οι πιο κάτω υπάλληλοι με επιστολές τους ζητούν αναγνώριση της υπηρεσίας τους στη θέση του Εβδομαδιαίου Εργάτη για σκοπούς αρχαιότητας ώστε να λογιστεί ότι βρισκόνταν στην υπηρεσία και κατείχαν οργανική θέση την 1.1.87.

10

Για το θέμα αυτό ζητήθηκαν οι γραπτές απόψεις της Συμβούλου για Εργατικά Θέματα οι οποίες γνωστοποιήθηκαν στο Συμβούλιο με αντίγραφο της έκθεσης.

15

Το Δημοτικό Συμβούλιο αφού μελέτησε σε έκταση το θέμα και αφού έλαβε σοβαρά υπόψη την έκθεση της Συμβούλου επί Εργατικών Θεμάτων και όλα τα ενώπιόν του στοιχεία αποφάσισε να μην εγκρίνει το αίτημα.”

20

Η πιο πάνω αιτιολογία δεν εκθέτει τα πραγματικά γεγονότα και τους νομικούς λόγους που οδήγησαν το Συμβούλιο στη συγκεκριμένη απόφαση (βλ. *J.M.C. Polytrade v. Δημοκρατίας* (1992) 3 Α.Α.Δ. 294).

25

Σύμφωνα με τον Ε. Σπηλιωτόπουλο Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, 6η Έκδοση, 1993, σελ. 494, παρ. 518 “Εάν δεν υπάρχει καμιά αιτιολογία, ενώ η πράξη είναι αιτιολογητέα από την φύση της, η πράξη ακυρώνεται λόγω “έλλειψης αιτιολογίας” ή ως “αναιτιολόγητη” Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η αιτιολογία δεν είναι ειδική, πλήρης ή επαρκής και σαφής, η πράξη ακυρώνεται λόγω “μη νόμιμης αιτιολογίας”.

30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, έχω καταλήξει ότι η προσφυγή πρέπει να επιτύχει και η επίδικη απόφαση να ακυρωθεί.

35

Δεν εκδίδεται διάταγμα ως προς τα έξοδα.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται χωρίς έξοδα.